ANUL IV. = No. 11
1 Aprilie 1928.

«Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
și în românul necinstit și înstrăinat!»

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al «Ligii Apărării Naționale Creștine»

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA BOB Nr. 7

IMPRIMERIA FOII „LUMEA ȘI ȚARA"
CLUJ, PIAȚA CUZA VODĂ Nr. 16

ANUL IV. — Nr. 11 1 Aprilie 1928

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Rubrica permanentă

Pentru ca să se știe

Denunțăm din nou marelui public pe aceia, cari au apărat pe Jidanul GROEDEL în procesul cu Maramureșenii, de pe urma căruia sătenii de baștină și-au perdut pădurile ce le aparțineau de veacuri:

Apărătorii, cumpărați cu banii lui Iuda, poartă numele:
EMIL HAȚIEGANU, deputat național-țărănist și profesor la Universitatea din Cluj.
MIRCEA DJUVARA, deputat liberal și profesor la Universitatea din București.
VALERIU ROMAN, proaspăt liberal, fost secretar general al L. A. N. C.

* * *

Cine ajută pe dușmanii României la bârfirea țării?
COSTA FORU, de la „anumita presă“
ȘI
N. GHIULEA, membru în partidul național-țărănist și profesor la Universitatea din Cluj.

* * *

Având în vedere, că Inalta Curte de Casație a adjudecat Jidanului Groedel 26.000 iugăre în paguba Maramureșenilor, așa încât veneticul acaparator a ajuns proprietarul acestui latifundiu forestier; noi cerem cu stăruință, în virtutea legii agrare, ca imediat ce va fi ieșit din indiviziune Jidanul Groedel să fie expropriat la fel ca și ceilalți proprietari de păduri, pentru ca acele comune de pe valea Vișeului, cari au dreptul după lege, să fie puse în stăpânirea pădurilor, ce le-au aparținut din moși-strămoși.

„INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ“

Ori-ce rău spre bine

Cea d'intâi condiție, ce trebue să împlinească acela care aspiră să aibă o cât de mică influență in viața publică, este simțul sănătos al optimismului, ce isvorește din încrederea în vitalitatea și destoinicia neamului. Bine înțeles, puterea de viață a unei nații trebue păzită de primejdii, trebue întărită și sporită prin măsuri ieșite din preocuparea zilnică a conducătorilor; destoinicia înăscută, cu întreg tezaurul bogățiilor sufletești, trebue desvoltată la maximum prin cultură națională.

Dar dacă nu am ajuns încă, din cauza vitregiei vremurilor, la progresul ce se va întemeia pe vitalitatea și destoinicia Românului, nimănui nu-i este permis să se îndoiască în viitor. Cine are vre-o îndoială, să nu se amestece în politică.

Chiar când, în lupta dârză pentru afirmarea tot mai viguroasă a rolului, ce vom juca în basinul Dunării de jos, întâlnim piedeci grele ori nedreptăți strigătoare, la un neam ca al nostru, conștient de chemarea lui, în mod firesc trebue să se ridice cu elementară forță simțul reacțiunii, care înviorează și oțelește puterea de viață.

Această normă de purtare românească s'a aplicat acum de curând.

Sântem sub impresia rezoluțiunii rostită la Geneva n procesul optanților. Eram în drept să ne așteptăm la alt rezultat; o flagrantă schimbare de păreri, între soluția din Septembrie 1927 și Martie 1928. Greșala s'a cunoscut.

In dauna noastră, spre nefericirea României, îngropându-i viitorul într'o datorie de zecimi de miliarde aur, și târându-i suveranitatea pe la ușile tuturor tribunalelor de peste granițâ! Așa se vor fi tânguind o serie de pesimiști, de prăpădiți sufletește, de bocitori și cobitori în trudnica lor imaginație seacă. Să trecem cu filosofia disprețului peste ei!

Realitatea este alta. A fost destul să auzim pe lângă noi vuetul unei porniri necugetate, pentru ca tot sufletul nației, prin organele ei oficiale, să respingă promt, demn și mândru, tentativa de a se atinge suveranitatea țării. Cameră și Senat, Guvern, consilii comunale, corp studențesc, opinie publică, toată lumea românească, într'un glas, fără a precupeți, fără a „pertracta“, fără șovăială și fără rezerve urmând pe Titulescu, a răspuns cu o fulgeratoare iuțeală că privește ca inexistentă rezoluția din Martie 1928.

Această atitudine poate surprinde numai pe aceia cari nu ne cunosc neamul. Când România mică mutilată în 1917, trădată de Ruși, cu armata sfărâmată dar nu învinsă, s'a ridicat printr'o minune de energie și-a refăcut oastea și a oprit, în uimirea lumii, pe Mackensen la Siret; când această nație, primind cruda lovitură din toamna anului 1916, a reacționat în așa fel; cum își închipuiau diplomații de la Geneva, că neamul românesc întregit se va pleca molâu și docil într'o situație incomparabil mai ușoară, când „ținem noi în mână chestiunea optanților“ cum a spus eminentul nostru Ministru de Externe?

Noi, din greșala de la Geneva, avem de câștigat. Primul câștig s'a și înregistrat: s'a obținut o impunătoare unanimitate în atitudinea oficială a țării față de soluția din afară. Sufletul națiunii a fost galvanizat: reacțiunea ful-

gerător descătuşată în sprijinul entuziast dat ilustrului avocat al României, dovedeşte o întărire a tuturor resorturilor noastre sufleteşti. Răul trecător, atingându-ne numai cu penumbra lui, pentru-că „noi ţinem afacerea optanţilor în mână" ne îndreaptă spre bine.

Am cules primul fruct preţios: naţia şi-a regăsit în prompta-i judecată dreaptă şi mândră bărbăţia tradiţională.

Dar Românul, cu admirabilul său bun simţ, spune: ori-ce rău *spre* bine. Nu am cules tot binele. Vor mai rezulta şi alte urmări, în profitul nostru, din greşala de la Geneva. Liga Naţiunilor, în sesiunea din Martie 1928 prin contradicţia săvârşită, nu numai că şi-a micşorat enorm prestigiul, dar a făcut proba că nu are autoritatea morală de a-şi spune cuvântul în chestiuni vitale pentru statele-membri. A dovedit inconsequenţă faţă de ea însaşi, lipsă de înalte criterii politice privitoare la suveranitatea intangibilă a statelor mici, şi tactica dubioasă a manevrelor prin surprindere.

Din acest mediu să iasă oare judecătorii lumii?

Şi acum întreb pe toţi ideologii cinstiţi, pe toţi pacifiştii sinceri: nu are perfectă dreptate Mussolini, când se uită cu neîncredere peste această Societate a Naţiunilor şi o tratează ca pe o cantitate neglijabilă? Dovadă despre robustul simţ politic, adânc, precis şi clar al dictatorului italian, ne-o aduce tocmai soluţia din Martie 1928, în procesul nostru cu Ungaria.

Şi dacă demonstraţia s'a făcut, că Liga Naţiunilor nu este coaptă spre a răspunde menirii ce i-a atribuit un visător ca Wilson, şi nişte hipocriţi interesaţi ca fii lui Israel, atunci tragem al doilea învăţământ preţios pentru politica viitoare a României şi a tuturor statelor mici, fixând o linie invariabilă şi inalterabilă de conduită: în afaceri, cari privesc suveranitatea ţării, independenţa ei economică, rosturiie ei interne cu toate cerinţele naţionaliste de înfăptuit spre a păstra România pentru Români, Liga Naţiunilor nu poate avea nici un amestec.

Din experienţa făcută în Martie 1928 se învederează odată mai mult deplina dreptate şi simţul de prevedere al L. A. N. C., care în programul ei din Septembrie 1925 fixează, în articolul 36, rolul Ligii Naţiunilor precum urmează:

„Liga Naţiunilor să fie recunoscută numai ca un consiliu de state naţionale cu drepturi egale, deplin suverane şi libere, iar nu ca autoritate supranaţională, cu drept de control şi impunere a deciziilor sale, incompatibile cu principiul suveranităţii fie-cărei naţii pe teritoriul ei."

Atât, şi nimic mai mult.

I. C. CĂTUNEANU

Deviza L. A. N. C.: Hristos, Regele, Naţiunea!

In articolele precedente am spus, că L. A. N. C. a ridicat steag spre a aduna în umbra lui conştiinţele treze şi a le organiza pentru lupta crâncenă de apărare a naţiei, în războiul declarat şi pornit cu înverşunare de către Jidovime. Şi în realitate în organizarea L. A. N. C. sunt steaguri, cari se sfinţesc şi pe cari se depune jurământul. Despre sfinţirea lor şi despre jurământ vom vorbi în alte articole. Acuma vom aminti numai, că sus pe steag se află trei litere: *„H. R. N." Ele sunt iniţialele a trei cuvinte: „Hristos, Regele, Naţiunea!", cari se află imprimate în fruntea broşurii „Călăuza Bunilor Români", şi cari formează deviza L. A. N. C.* Despre această deviză urmează să tratăm în acest articol. Mai înainte însă, câteva lămuriri necesare asupra broşurii amintite, în legătură cu deviza.

Oricât de măreaţă a fost proclamarea întemeierii L. A. N. C. în ziua de 4 Martie 1923, ea nu putea însemna decât încă o manifestare a mişcării naţionale — provocată, precum am arătat în articolele precedente, de lupta dârză a tineretului din şcolile superioare — nimic mai mult, dacă nu se purcedea cât mai grabnic la organizarea ei sistematică. Enunţarea celor câteva principii generale de organizare adunate în pripă în „Statutul L. A. N. C." votat de „Marea Adunare" din 4 Martie, era departe de-a însemna macar un început de organizare. Se cerea crearea unui plan de organizare special, şi pe cât posibil mai sistematic. Marea Adunare a însărcinat în mod expres pe tânărul iniţiator — de care am amintit în articolul penultim — cu organizarea. In vederea aceasta el mi-a prezentat mie un plan scris în liniamente generale, rugându-mă ca pe baza acelui plan să elaborez eu, cu puţina mea pricepere practică şi cu experienţa mea mai îndelungată, un plan de organizare cât mai complect. El continua în acel timp a vizita deosebitele centre din ţară, pentru a închega nuclee în vederea începutului de organizare, care trebuia să urmeze după alcătuirea planului. Planul l-am alcătuit în *„Regulamentul L. A. N. C."* Evident amăsurat împrejurărilor de-atunci şi fără nici o pretenţie de perfecţiune. Totuşi el a fost păstrat până astăzi.

Trebuia însă publicat. Atunci m'am gândit la alcătuirea unei broşuri, care pe scurt să conţină tot ce trebuie să ştie un luptător al L. A. N. C., şi care în acelaş timp să poată servi şi ca mijloc de propagandă. In vederea aceasta am adunat materialul în ordinea, în care se află tipărit în prima ediţie a broşurii. Şi anume: In frunte un articol despre *„Svastica"*, scris de mine şi semnat „Liga Apărării Naţionale Crnştine", apoi pe rând: *„Actul de constituire"* scris de d. A. C. Cuza, fostul preşedinte L. A. N. C.; *„Regulamentul"* alcătuit de mine, pe baza liniamentelor generale date de tânărul iniţiator, şi cu concursul Inginerului Maior Dimitriu, pe atunci Secretar al Comitetului Central, care a alcătuit planşele drapelelor: *„Doctrina Naţionalistă Creştină"*, opera cunoscută a dlui A. C. Cuza; *„Programul L. A. N. C."* desvoltat de fostul preşedinte, cu coloborarea noastră, după programul naţionalist-democrat, rezultat din consfătuirile dela 23 şi 24 Aprilie 1910; urmează *„Chemarea"* adresată poporului român, scrisă de mine şi votată de Marea Adunare; şi *"Chemare către Săteni"* scrisă de A. C. Cuza. Am adăugat, ca material de educaţie: *Imnul naţional „Trăiască Regele", Marşul Studenţesc* de Iustin Ilieşiu, pe care l-am adoptat ca marş al L. A. N. C., în sfârşit marşurile *„Deşteaptă-te, Române"* şi *„Pe-al nostru Steag". Coperta* a fost pictată după cererea mea de studentul de atunci Ion Sava, iar *titlul de „Călăuza Bunilor Români" l-am luat depe o lucrare a mea* scrisă pentru popor şi în special pentru soldaţi în vederea războiului în primăvara anului 1916. La tipărit am dat broşura eu, cu bani adunaţi prin contribuţii dela prieteni.

Nu pentru a-mi însuşi vre-un merit, am făcut aceste precizări, ci numai exclusiv în interesul adevărului, a cărui lumină suntem datori s'o ferim de orice încercare de umbrire.

In fruntea broşurii, ca şi pe steaguri, am pus *cele trei cuvinte: „Hristos, Regele, Naţiunea!", alcătuind deviza L. A. N. C.* Aşadar deviză închegată şi propusă de mine. Şi de aceea mă simţec dator să lămuresc înţelesul, semnificaţia lor, cum şi îndemnul care rezultă din ele.

Orice oaste are pe steagurile ei o deviză. Ea are menirea, pe de-oparte să sintetizeze în cât mai puţine cuvinte gândirea şi simţirea, ţinta sufletească fundamentală a luptătorilor, iar

pe de alta să-i încurajeze prin conştiinţa unităţii lor desăvârşite *L. A. N. C. fiind* — precum am afirmat în articolele anterioare — o *oaste politică și națională,* menită răsboiului sfânt de apărare, *avea nevoie de* o *deviză,* care să însufleţească pe toţi luptătorii, să sintetizeze gândirea şi simţirea tuturor, deosebindu-i hotărîtor de turmele de mercenari, tocmiţi la duşman.

Vom preciza deci ce însemnează pentru membrii L. A. N. C. cele trei cuvinte, cari alcătuiesc deviza noastră. *Ce însemnează fiecare in parte și tustrele la un loc, însăşi ordinea stabilită având un anumit sens și neputând deci să fie schimbată nici într'un alt fel.*

In frunte cuvântul: **Hristos!** Pentru orice creştin adevărat acest cuvânt este *prea sfânt,* întrucât prin el nu se numeşte nici „cel mai mare geniu al omenirii, nici cel mai mare profet", nici „cel dintâi între sfinţii lui Dumnezeu", ci *prin acest cuvânt se denumește însuşi Fiul lui Dumnezeu, „Cel de o fiinţă cu Tatăl", a doua persoană a Divinităţii, deci: Dumnezeu însuşi!* Făr' de început şi făr' de sfârşit, mai presus de puterea de înţelegerea minţii omeneşti. *Şi s'a întrupat* în mijlocul aceluia dintre *„ocoalele"* de turme cuvântătoare, care reprezenta însuşi miezul falşificării şi al răutăţii satanice, *spre a înfrunta astfel direct în faţă pe „fiii Diavolului", „puii de vipera", oştile împeliţate ale lui Satan,* menite de el să distrugă, să omoare sufletele turmelor cuvântătoare, create de Dumnezeu pentru viaţă veşnică. S'a întrupat, pentrucă prin lumina eternă a cuvântului său să împrăştie întunericul ucigător de suflete, arătând calea mântuirii, şi prin jertfa Sa să înfăptuiască mântuirea sufletelor create de Dumnezeu. Mântuire, către care — prin mijlocirea sfintei Sale Biserici — El cheamă oile sale din *toate* staulele.

Pe lângă acestea însă, pentru luptătorii L. A. N. C. cuvântul „Hristos" mai însemnează:

1. *Că Isus* — Hristosul lui Dumnezeu — *a fost* prigonit, prins, batjocorit, şi *omorît* în chinuri cumplite pe cruce, *de către duşmanii lui; mânaţi de tatăl lor Diavolul".*

2. *Că ura talmudică a aceloraşi duşmani nu s'a domolit* prin sacrilejul săvârşit. *Ci ei,* perseverând în mod cu adevărat satanic, *prigonesc mereu* cu ură crescândă, ca furiile unei nebunii, *pe Isus cel înviat din morţi,,* căutat prin mii de mijloace infernale să-L prindă din nou, să-L batjocorească, să-L chinuiască şi din nou să-L omoare, în fiecare ţară creştină, distrugând Biserica Sa şi nimicind popoarele creştine.

3. *Că aceiaşi duşmani ai Lui, cu acelaşi scop de ucidere au invadat şi ţara noastră,* căutând ca şi aici să-L răstignească pe Isus pentru a treia oară, precum în Rusia nenorocită L-au răstignit pentru a doua oară.

4. *Că aşa fiind, noi Românii suntem d a t o r i să ne r i d i c ă m ca un singur om întru apărarea lui Hristos,* apărând Biserica Lui şi fiinţa naţiei noastre creştine. *Avem adică a urma pilda vrednică a strămoşilor.* Ei — oridecâteori alţi duşmani ai lui Hristos au voit să treacă pe la noi „fără păs" şi „din pristolul dela Roma să dea calului ovăs" — s'au ridicat totdeauna cu păduri de lănci şi de spade şi cu ele au prefăcut în praf toată trufia duşmanilor Crucii! Şi la Rovine, şi la Podul Inalt, şi în atâtea locuri!... Ca şi Ierusalimul de altădată ţara aceasta dacică şi întregul teritoriu getic, scurt timp după predicarea mântuirii, L-au primit cu stâlpări în triumf pe Isus împăratul cel veşnic, dar oridecâteori a fost primejduit, nu L-au părăsit ca acelaş Ierusalim, ci în locul stâlpărilor de triumf au ridicat păduri întregi de lănci şi spade spre apărarea Lui, şi din piepturi au făcut zid de apărare! *De aceea şi mila Lui nu ne-a lăsat să fim sfărmaţi şi împrăştiaţi, ca Ierusalimul de altădată!*

Noi L. A. N. C., fiind conştiinţa însăşi a naţiei româneşti, înţelegem să-L apărăm pe Hristos, atât împotriva duşmanilor Lui fireşti, cât şi în contra numeroşilor „Iuda", cari s'au oferit să-L vândă pe arginţi sinedriului Jidovimii actuale. Şi hotărîţi, vom mânui spada fără cruţare până la zdrobirea complectă a duşmanului şi a vânzătorilor, sau până la ultimul strop de sânge din inima noastră! *Fiind siguri, că prin această luptă, prin jertfe, vom atrage asupra naţiei noastre mila Lui, care se va aşterne ca o pulbere de lumină dulce peste ţara aceasta!...*

Al doilea cuvânt din deviza noastră este: **„Regele!"** Ne deosebim de multă lume în ce priveşte înţelesul acestui cuvânt. Pentru toate partidele actuale şi chiar pentru mulţi în afară de ele, *„Regele"* nu este decât un şef ereditar al statului, menit să ţie cumpăna dreaptă deasupra partidelor. Atât şi nimic mai mult! Funcţiune, pe care ar putea-o îndeplini şi un şef de stat ales, un preşedinte oarecare.

Pentru noi L. A. N. C. cuvântul „Regele" are cu totul alt înţeles. Atât ca idee în genere, cât şi ca tradiţie străveche a neamului nostru. *Pentru noi „Regele" înseamnă, înainte de orice alta, sufletul trimis de Dumnezeu să domniască asupra naţiei şi să-i călăuzească destinele — prin inspiraţie de sus — spre ţinta planului dumnezeiesc, nevăzut de mintea omenească!* Fiind în acelaş timp om, el poate greşi ca orice om. Dar aceste greşeli nu-i pot schimba caracterul de trimis al lui Dumnezeu, ci el rămâne în orice caz *Domnitor „din mila lui Dumnezeu" şi „prin graţia lui Dumnezeu", indiferent de „voinţa naţională!"* Căci naţia într'un moment de tulburare sufletească poate să îndepărteze pe Rege, dar ea comite atunci păcatul greu al respingerii trimisului lui Dumnezeu, atrăgând asupra ei consecinţele nenorocite, apropiate sau mai îndepărtate, văzute sau nevăzute, ale acestei insolente îndrăzneli. Că Regele într'un moment dat, biruit de slăbiciuni omeneşti, ar putea să se îndepărteze dela misiunea lui, să fie prea slab pentru povara ei, să greşiască în actele lui de domnie? *El trebuie atunci sfătuit, ajutat, la nevoie chiar oprit de-a greşi, de către naţie.* Dar a t â t! *Dumnezeu voieşte ca împărăţiile pământeşti să se conducă după chipul şi asemănarea „împărăţiei cereşti". Şi acolo* — dealtfel caşi în întregul angrenaj al legilor universului fizic — *nu există „republică!" Deaceia noi L. A., N. C., legând naţia, în ce priveşte viaţa ei pământească, de voinţa şi planul lui Dumnezeu, nu putem fi decât „monarchişti" intransigenţi,* şi duşmani neîmpăcaţi ai „republicanismului", pe care-l considerăm ca o răsvrătire nebună în contra lui Dumnezeu însuşi.

Iar în ce priveşte *naţia românească, ea este, prin tot trecutul ei* de neam aşezat, muncitor, răsboinic — şi din negura vremilor străvechi pătruns de adâncă supunere faţă de Dumnezeu, care încă depe-atunci era un singur Dumnezeu spiritual Zamolcse, — *atât de legată de idea monarchică, încât dacă nebunia republicanismului ar cuprinde întreg globul pământesc, naţia românească ve rămânea monarchică, spre a urma voinţa lui Dumnezeu şi a nu se desparte de întregul ei trecut Geto-Tracic!* Dar atunci s'ar putea obiecta, că pare de prisos atitudinea de luptătoare monarchistă a L. A. N. C. Pentru cine cunoaşte în adâncurile ei tainice furtuna de anarchie de după răsboiu, încercările persistente ale Jidovimii de-a dărâma tronurile, de-a contamina şi a perverti şi sufletul naţiei noastre, şi în sfârşit *pentru cine cunoaşte anumite tainice tendinţi francmasonice din viaţa şi frământările partidelor noastre politice, pentru acela afirmarea L. A. N. C. ca gardă monarchistă este cu totul departe de a fi de prisos. Gardă, gata la orice sacrificiu pentru apărarea principiului monarchic, preferind să moară decât să se predeie.* Şi uneltitorii tainici s'o

ştie bine: *Orice încercări ne vor găsi la postul nostru!...*

Regele Românilor fiind aşadar pentru L. A. N. C. nu numai întruparea maiestăţii naţiei, ci *fiind mai cu deosebire simbolul viu, prin mijlocirea căruia se revarsă mila lui Dumnezeu asupra naţiei, persoana Sa este „sacrosanctă“* şi mijlocitoarea între Dumnezeu şi naţie, deci deasupra naţiei! *Deaceia cuvântul „Regele“ este al doilea în deviza noastră şi nu poate fi al treilea.* Aşadar încăodată nu; Hristos, Naţiunea, Regele — ceia ce ar schimba, ar răsturna întregul sistem de gândire, întreaga concepţie — *ci numai: „Hristos, Regele, Naţiunea!“*

Al treilea cuvânt şi ultimul în deviza L. A. N. C, este: „Naţiunea!“ — pare mai eufonic mai solemn decât terminul „naţia“.

Şi în ce priveşte înţelesul acestui cuvânt, L. A. N. C. se deosebeşte de concepţia aproape a tuturor partidelor noastre politice. Sub necontenita acţiune de pervertire a gândirii dusă de către Jidovime, încet dar sistematic, partidele noastre — aproape toate — au ajuns la formula, că naţia românească înseamnă totalitatea indivizilor cari vorbesc mai mult sau mai puţin bine româneşte, deunde aberaţia cu „Românii de rit mozaic“, sau la formula juridică, cumcă naţia românească înseamnă totalitatea indivizilor, cari au cetăţenia sau chiar numai protecţia statului român. *Pentru L. A. N. C., conform cu doctrina ei, naţia românească este hiperorganismul etnic alcătuit din totalitatea indivizilor, cari, mai presus de graiu, au avut şi au comunitatea aceluiaş sânge geto-tracic.* Amestec de sânge, prin asimilări proporţionale şi treptate, a fost adeseori în cursul miilor de ani, şi e de dorit să mai fie. *Altoirile fireşti prin „încrucişări“ cu sânge din aceiaş rassă, sunt binefăcătoare pentru organismul unei naţii,* împrospătându-i mereu sângele şi menţinându-i vigoarea. *Pe cât de nenorocite şi fatale în urmări sunt „corcirile“ cu sânge de rasse diferite.* Norocul naţiei noastre româneşti a fost, că în cursul timpurilor îndelungate şi-a putut mereu reîmprospăta sângele prin încrucişări fericite cu popoare ariee — *numai astfel putem fi astăzi un neam tânăr, deşi suntem unul din cele mai vechi popoare din lume —,* fiind în acelaş timp ferită de corciri nenorocite cu popoare din rassele: semite şi finotatară.

Că amestecul de sânge cu popoare din familia slavă ar fi fost prea mare şi că deaceia ni-au fi alterat chiar caracterul nostru specific de Geto-Daci este un neadevăr pe care nu-l pot susţinea decât cunoscătorii superficiali ai istoriei şi protoistoriei noastre. *Infuzia de sânge pur slav a fost mai mică decât chiar cea dela familia de popoare greco-latine,* care şi ea a fost destul de redusă. Spre a dovedi aceasta, vom aminti numai — fără a intra în amănunte — că *cele mai multe dintre popoarele slave — ca graiu — cari ne încunjură, au substratul nostru etnic. Adică insăşi baza lor etnică, partea fundamentală în compunerea sângelui lor, este geto-tracic. Iar în sprijinul acestei afirmaţii* — trecând peste asemănările de tip, de datini, de legende, de melodii populare, de isvoade de cusături, de numiri geografice i s b i t o a r e, păstrate unele până astăzi — *vom cita numai faptul că împărăţia getică a marelui nostru împărat Burebista se întindea dela Marea Adriatică şi Marea Neagră până la Marea Baltică,* între Dunărea de Sus, Oderul Mijlociu, Vistula de Jos, Bălţile Pripetului şi Cataractele Niprului. *Şi aceasta a fost între anii 70—40 înainte de Hristos, deci am putea zice ieri,* faţă de începuturile pelasgice ale neamului nostru. Impărăţie formidabilă formată nu prin cuceriri şi supuneri de neamuri străine, ci *prin organizarea într'un singur stat a neamului geto-tracic, despre care toţi istoricii vechi în frunte cu Herodot sunt unanimi în a afirma, că „era cel mai mare şi mai numeros neam din toată lumea după cel al Inzilor“.* Aşadar — cu dovezi de nume de aşezări importante şi străvechi citate în hărţile vechilor istorici — *neamul nostru getic cuprindea în afară de Peninsula Balcanică şi Dacia de astăzi, teritoriile Ucrainei, Slovaciei, Cehiei sau Boemiei, ale Sileziei şi Poloniei întregi până la mare!* Iar despre tipul fizic al Daco-Geţilor, regretatul savant Pârvan ni spune, că e bine cunoscut atât depe monumentul dela Adamclissi, cât şi depe columna lui Traian. Şi anume că *„erau în mare majoritate, nalţi, voinici, blozi, cu ochi albaştri* (Getica, pg. 661).

Aşa încât nu numai *încrucişările noastre* cu Albanezii, dar şi cele *cu Sârbii, Ucrainienii, Polonii, Slovacii şi Cehii, au fost şi sunt simple reasimilări de sânge Geto-Tracic şi nu încrucişări cu popoare slave,* dintre cari numai Ruşii propriu zişi n'au sânge Geto-tracic. Incrucişări în adevăratul înţeles al cuvântului au fost cu unele popoare din familiile germanice, greco-latine şi iraniene. Cari însă, departe de-a fi fost o periclitare a caracterului nostru specific, au fost o binefăcătoare reîmprospătare de sânge.

Deci pentru noi L. A. N. C. cuvântul „naţiunea“ însemnează în primul rând organismul fizic al naţiei româneşti, depozitar al strălucitelor însuşiri specifice ale sângelui geto-tracic, şi în al doilea rând sufletul acestui neam, cu conştiinţa lui despre luptele şi suferinţele trecute, cu hotărârea lui de-a înfrunta pericolele prezentului, şi cu neclintita credinţă în menirea lui de-a crea în viitor o strălucită civilizaţie specifică şi originală! Sau mai pe scurt: *Naţia este sângele şi sufletul generaţie luptătoare de astăzi, strâns legată cu gloria mormintelor şi cu leagănul gloriilor viitoare! Pentru apărarea ei ne simţim datori să muncim şi să ne jertfim!*

Sper să fi lămurit deplin atât înţelesul celor trei cuvinte din deviza noastră, cât şi legătura strânsă dintre ele.

Pentru înlăturarea pericolului de moarte, care ne ameninţă astăzi, aceste trei cuvinte, din vârful steagurilor L. A. N. C., cheamă la datorie toate conştiinţele româneşti treze.

Adunaţi-vă deci, fraţi Români, sub steagurile cu deviza sfântă: „Hristos, Regele, Naţiunea!“

Huşi, în ziua aniversării întemeierii L. A. N. C., 4 Martie 1928.

卐 ION ZELEA-CODREANU

Stăpânirea jidovească în Bucovina

Am afirmat în cele două articole precedente că L. A. N. C. este necesară pentru consolidare Statului Român. Ea n'ar fi necesară dacă partidele politice ar fi româneşti, naţionale. Termenii de „naţional-liberal“ şi „naţional-ţărănesc“, nu ne pot înşela, cel puţin pe noi cari cunoaştem structura acestor partide şi programul lor practic (nu teoretic).

Partidele noastre sunt internaţionale, deşi nu interstatice. Politicianii profită de imprecizia termenulului „naţional“, care le îngăduie să coopereze cu jidanii cetăţeni „români“, iar pe de altă parte să-i înşele pe Români, cari înţeleg sub termenul de „naţional“ o opoziţie împotriva jidanilor. Dar a fi cetăţean român şi a fi „Român“ sunt lucruri foarte deosebite. Jidanii, cari pretind a fi cetăţeni români, dar cari sunt înainte de toate jidani (de rasă, naţionalitate şi religie), intră în partidele noastre politice „naţionale“, pe cari le finanţează şi le exploatează pentru scopurile lor, şi îşi bat joc de naivitatea ţăranilor noştri cari cred că aceste partide sunt „naţionale“, adică româneşti.

Politicianii plătiţi, în mod direct sau

indirect de jidani, duc ţara la peire sigură, pregătesc dominaţiunea neîngrădită a jidanilor.

In Bucovina acest proces de iobăgire completă a ţăranilor, de bolşevizare politică, a făcut în cei zece ani dela Unire încoace progrese uimitoare. Această provincie a fost arendată de partidul liberal unei clici de politiciani, compusă din intelectuali săraci, deci economiceşte dependenţi de bunăvoinţa patronilor. Aceşti intelectuali au fost „selecţionaţi" de răpaosatul Al. Constantinescu în timpul neutralităţii şi al războiului. Ei sunt cunoscuţi din ziare sub numele de „Purceii Veselei Grădini" sau „Purceii Bucovinei". Incă la 1918, când i-a trimis patronul în Bucovina, aceşti oameni erau toţi săraci lipiţi pământului. Dar aplicând metodele învăţate dela şeful lor (pe front n'au fost căci n'au avut vreme pentru această ocupaţie), ei s'au îmbogăţit repede. Această ascensiune economică nu se poate explica decât din activitatea lor politică, deoarece ei n'au întemeiat fabrici, n'au luat moşii în arendă, n'au deschis prăvălii etc., deci nu s'au putut îmbogăţi din intreprinderi economice şi nici din leafă n'au putut aduna averi.

Izvoarele de îmbogăţire ale politicianilor sunt prea cunoscute ca să le înşir pe toate aci. Pe noi ne interesează aci numai faptul că modul obicinuit al îmbogăţirii politicianilor liberali a avut în Bucovina un efect dezastruos pentru ţăranii şi intelectualii români şi un efect admirabil pentru Jidovi.

Jidanii au pus stăpânire pe toată viaţa economică a provinciei. Comerţul, industria şi finanţele sunt cu desăvârşire în mâini jidoveşti, oraşele sunt tixite de jidani, cari au venit cu droaia din Galiţia şi Basarabia. Această imigraţie, urmată de încetăţenire în massă se datoreşte corupţiei administrative.

Posturile administrative au fost încredinţate oamenilor de partid cari au imitat exemplul conducătorilor. Deviza: „Imbogăţiţi-vă!" a fost urmată cu sfinţenie.

Trebue să amintesc că toate operaţiunile de îmbogăţire ale politicianilor bucovineni s'au făcut în limitele trase de codul penal. S'au întâmplat şi mici găinării (cu contingentările etc.) cari au ajuns pe la tribunale. Dar nimene n'a fost condamnat. Căci din punct de vedere juridic nu există păgubaş.

Spre pildă în exploatarea fondului bisericesc. E evident că naţia românească a fost prădată în folosul câtorva politiciani şi a unui imens număr de jidani. Dar după teorie se constată că toţi cetăţeni „români" au profitat. Dl inginer silvic *Florescu*, a arătat în mai multe articole cum sunt devastate pădurile fondului bisericesc de firmele jidoveşti, în frunte cu „Bucovina" lui Anhauch. Dar cine să se alarmeze? In consiliile de administraţie şed persoane înalte şi administraţia e „corectă". Desigur. Dar fapt este că tot profitul curge în buzunarele jidanilor, tot personalul tehnic şi comercial se recrutează din „poporul ales". Creştinii sunt admişi numai ca muncitori. Anhauch e atotputernic. *Un fiu al său ţine în căsătorie pe sora ginerului prinţului Barbu Ştirbey, care el însuş e preşedinte al consiliului de administraţie al societăţii „Bucovina".* Sunt apoi o serie de alte firme jidoveşti cari au protectorii lor speciali şi hrănesc o sumedenie de jidani în industria lemnului. Aceastră industrie a prefăcut Bucovina într'o colonie palestiniană, sau mai bine zis a prefăcut Bucovina în adevărata Palestină. *Numai judeţul Cernăuţi are mai mulţi jidani decât se găsesc în Palestina întreagă.*

Al doilea izvor de câştig pentru jidani este industria spirtului şi vânzarea rachiului. Sub stăpânirea românească crâşmele s'au înzecit, cel puţin. Prefecţii dau concesii şi-şi construesc case. Asupra satelor au năvălit jidanii ca lăcustele, rachiul curge în şiroaie şi înlesneşte exploatarea ţăranului. „Inţeleapta" politică financiară a partidului liberal a deschis porţi largi şi cămătăritului celui mai neruşinat. Se iau la sate 50, 60, 100 şi mai multe procente. Băncile liberale s'au aliat cu cămătarii jidani pentru a jefui ţărănimea. Procedura e simplă. I se dau unui cămătar jidan bani cu procentele băncii, iar el împrumută aceşti bani la ţărani cu procente urcate, *câştigul fiind împărţit apoi cu directorii băncilor.* In acest fel un foarte mare număr de jidani trăesc fără muncă numai din exploatarea muncii ţăranilor.

Situaţia disperată a elementului românesc apare lămurită constatând că în Bucovina numărul jidanilor faţă de creştini e de 1:4. **Un jidan la patru creştini!**

Supremaţia economică fiind bine stabilită, această proporţie numerică ne arată că orice reacţiune împotriva dominaţiunii lor în toate domeniile vieţii publice trebue să se isbească de cele mai mari dificultăţi. Românii sunt divizaţi în partide, sunt divizaţi în clase sociale, intelectualii în regăţeni şi băştinaşi etc. Pe de altă parte creştinii neromâni sunt dispuşi a accepta egemonia jidovească, jidovii având grijă ca prin presa lor, prin organizaţii socialiste şi comuniste, să întreţie orice curent ostil Statului român. Ei au la Cernăuţi o presă puternică: 3 cotidiane, câteva foi săptămânale, toate scrise în limba germană. Ei au tot în acest oraş un liceu naţional-evreesc, *care are mai mulţi elevi decât toate liceele Statului la un loc. Tineretul e crescut în spirit naţionalist jidovesc radical şi în ură împotriva Statului Român.* Solidaritatea lor e desăvârşită şi prin ea îşi impun voinţa pretutindeni; în politică, în viaţa economică, în justiţie (un număr mare de magistraţi sunt jidani.

L. A. N. C. a încercat să reacţioneze împotriva acestei iobăgii umilitoare a elementului românesc. Rezultatul s'a văzut. Populaţia românească şi creştinească e pentru Ligă. **16.000 voturi la alegerile dintâiu, 8.000 voturi la cele trecute.** Desbinarea conducătorilor Ligii a pus deocamdată capăt acestui început de regenerare naţională. Nu învinuesc pe nimene. Cunoaştem întâmplări tragice în viaţa popoarelor, cunoaştem şi refaceri repezi după mari înfrângeri. Poate că suferinţele Românilor din Bucovina încă nu şi-au ajuns culmea şi abia desnădejdea va trezi sufletele.

Deocamdată ne aşteaptă încă o mare „bucurie": alianţa „naţional"-ţărănistă cu socialiştii jidani! A fost o jale adunarea dlui Maniu la Cernăuţi. Ce va mai fi de noi când Anhauch va coopera cu Pistiner şi fondul bisericesc va fi pus la dispoziţia agitaţiei comuniste! Şi spre această rezolvire a problemei mergem: Mayer-Ebner intră cu Dori Popovici în partidul naţional-ţărănist, Pistiner cu Sauciuc-Săveanu, iar Straucher va aştepta în opoziţie până la revenirea liberalilor la putere.

TRAIAN BRĂILEANU
Profesor la Universitatea
din Cernăuţi

O faptă ce nu poate întârzia

Judecându-se la Comisia Judeţeană din Cluj, procesul celor 10 comune moţeşti cu Jidanii Tischler—Bürger, şi Moţii câştigând dreptatea lor, urmează în conformitate cu legea agrară ca sentinţa, imediat executabilă după lege, să se execute pe teren fără întârziere independent de tribulaţiuţiunile susnumiţilor Jidani pe lângă Comitetul agrar.

Cerem imperios Comisiei de ocol din Huedin să binevoiască a eşi la faţa locului şi a aşeza pe Moţi în stăpânirea de fapt a pădurilor şi păşunilor definitiv adjudecate; şi astfel să se pună cu un ceas mai înainte capăt mizeriei Moţilor şi spiritului de agitaţie.

„Infrăţirea Românească".

Pentru Aviaţia Română

Motto: *„Avem şi noi Oceanul nostru"*
Maestru Zorileanu

O luptă înfrigurată se observă în toate statele depe suprafaţa pământului, pentru stăpânirea aerului — Conştiente de faptul, că viitorul războiu se va desfăşura pe calea aerului, şi convinse de adevărul dictonului *„Si vis pacem, para bellum"* (Dacă vreai pace, pregăteşte-te de războiu) Franţa, Anglia, Italia, America, Japonia, Germania cea învinsă şi Rusia cea bolşevică ş'au construit flotile aeriene de mii de unităţi.

Chiar Statele mai mici cum sunt: Cehoslovacia, Iugoslavia, Belgia, Turcia şi altele, au flotile aeriene destul de puternice. Singură Ţara noastră, — deşi învingătoare şi mărită — n'a fost în situaţie să-şi desvolte după cuviinţă aviaţia — Cauze multiple de ordin financiar, politic şi moral ne-au stat deacurmezişul — parecă într'adins — ca să nu putem ţine pas cu vecinii noştrii în privinţa sporirei aparatelor de sbor.

De un an începând — dată fiind importanţa aviaţiei, şi pericolul ce ne ameninţă în caz de războiu — Românii şi autorităţile înţelegătoare au luat iniţiativa de a face propagandă pentru adunarea de fonduri, din care să se procure avioane militare, şi civile — Oraşele Galaţi, Timişoara şi altele au donat câteva milioane de lei pentru procurarea de avioane. In Bucureşti s'a format *„Asociaţiunea Română pentru propaganda aviaţiei"* Bucureşti str. Lipscani no. 3. cu filiale pe întregul cuprins al ţărei româneşti, care are de scop să întreţină propaganda vie pentru adunarea de fonduri băneşti. Cu învoirea guvernului — Asociaţiunea susnumită aranjează în toată ţara în 8 Aprilie (ziua de Florii) serbări şi colecte pentru *Aviaţia Română.*

„Infrăţirea Românească" împlinindu-şi o prioasă datorinţă faţă de aviatorul inginer Aurel Vlaicu, faţă de Maestrul Zorileanu, — însufleţitul zburător, dornic de a pune stăpânire românească pe oceanul nostru — *aerul,* şi faţă de cei 118 eroi, ai aviaţiei române; deschide o listă de subscripţie pentru aviaţia noastră naţională, în frunte cu

dl. prof. I. C. Cătuneanu cu lei 500
„ G. Sion „ „ 500
„ Ştefan Peneş „ „ 500

şi îndemnă pe toţi onor. Cititori — imitând pe susnumiţii — să dovedească prin fapte, sentimentele lor româneşti.

Români contribuiţi să putem aduna suma necesară cu ajutorul căreia să putem construi un avion pe care să-l dăruim scumpei noastre Armate.

Trăiască Aviaţia Română!

„Infrăţirea Românească"
Cluj Str. Bob No. 7.

*

In cele ce urmează publicăm Chemarea:

Asociaţia Română pentru Propaganda Aviaţiei

Sprijinind Aviaţia vă sprijiniţi pe voi înşi-vă

Chemare către toţi iubitorii de ţară

Răspunzând unei nevoi vitale care până acum nu a fost îndeajuns de înţeleasă şi sprijinită, Asociaţia Română pentru Propaganda Aviaţiei (A. R. P. A.) păşeşte înainte la realizarea programului ei, încrezătoare în reuşita ideilor pe care le răspândeşte în folosul Ţărei.

Nu e o taină pentru nimeni că războiul a creiat şi nemulţumiţi care se pregătesc din nou de luptă, cu arme a căror putere omorâtoare întrece închipuirea cea mai bogată.

Ei construiesc pe ascuns sute şi mii de aeroplane, care mâine, în ziua cea mare pândită de ei ceas cu ceas, vor înegri seninul cerului şi vor zvârli pretutindeni moartea în chipuri nebănuite azi şi mult mai crude decât cele din 1916!

Bombe cu schije ucigătoare, gaze şi microbi de molimi de tot felul vor fi zvârlite de sus din belşug şi vor ucide, fără scăpare, femeea, copilul, bătrânul rămas la vatră ca şi pe războinicul de pe front.

Impotriva puhoiului ucigaş de aeroplane vrăjmaşe nu se poate lupta decât tot cu aeroplane.

Doar el poate opri moartea înaripată, doborând-o înainte de aşi fi asvârlit veninul.

Asta este primejdia care ne aşteaptă şi cu siguranţă că ea se va abate, dacă nu asupră-ne, asupra copiilor noştri.

Dacă dorim pacea, trebue să o pregătim din vreme şi o pregătim cu armata aeroplanelor noastre, straja cea mai impunătoare a României Intregite.

Or aviaţia valorează atât cât noi cu toţii îi dăm!

*

Dar avionul mai e neapărat trebuincios şi timpurilor de pace. El e mijlocul de locomoţie şi transport al viitorului, care va duce peste graniţi nu numai călători grăbiţi, veşti calde şi mărfuri scumpe, ci şi faima naţiunei noastre, făcând să fâlfâe în cele patru colţuri ale lumei, mândrul nostru tricolor.

Păinjenişul liniilor aeriene acoperă azi tot globul, iar zborul devine tot mai sigur. Dacă vrem să nu rămânem în urma tuturor celorlalte ţări, lucru care înseamnă sclavia economică, trebue să sprijinim tot atât de mult şi aviaţia „civilă" (care de altfel în timp de războiu e tot atât de folositoare ca şi cea militară).

*

Infiinţată dintr'o înaltă pornire patriotică şi luând exemplu dela vecinii noştri care contribuesc cu toţii pentru aviaţia lor, A. R. P. A. şi-a propus următorul program:

— Să adune prin obol public, sumele necesare construirii cât mai multe avioane atât de necesare apărării noastre naţionale ca şi propăşirei noastre economice.

— Să facă cunoscut şi să câştige încrederea publicului în acest mijloc de locomoţie al viitorului, pentru ca şi în România Mare să se călătorească şi să se facă transporturi de tot felul cu avionul, care îşi va avea o întreagă reţea de linii.

— Să încurajeze pe aviatori şi pe technicieni ca pe unii cari vor fi luptătorii de mâine ai aerului, făcându-i cunoscuţi opiniei publice şi deci iubiţi şi sprijiniţi.

Mijloacele întrebuinţate de A. R. P. A. pentru atingerea scopului sunt variate. Pe lângă anualul obol al membrilor ei, ea organizează cursuri, conferinţe de propagandă, expoziţii, meetinguri, raiduri, manifestări aviatice diverse, acordă premii şi alte recompense.

*

Dacă aviaţia este necesară şi A. R. P. A. dă tuturor posibilitatea practică de a contribui la binele şi apărarea Patriei, apoi Asociaţia ar trebui să cuprindă pe toţi bunii Români.

A. R. P. A. face un călduros apel de înscriere iar obolul anual e de cel puţin 20 lei, lăsându-l la posibilităţile şi dărnicia fiecăruia.

Ea se adresează tuturor celor ce au făcut războiul, pentru că înscriindu-se ca adepţi ai A. R. P. A. nu fac decât a continua opera de eri când au întregit România.

Mai ales tineretul care a primit un ideal gata făurit de părinţii lor şi doar vis pentru bunici, au cu atât mai mult datoria să cultive iubirea de ţară.

Inscrieţi-vă aşa dar cu toţii la A. R. P. A. căci datoria către Patrie v-o faceţi!

*

Panegiric pentru slujba religioasă în „Ziua Aviaţiei"

Cuvioşi Creştini!

Astăzi în toate colţurile ţărei româneşti, în toate oraşele, târgurile şi satele, se sărbătoreşte pretutindeni, în a-

ceastă sfântă Duminecă a Floriilor „Ziua Aviaţiei".

La ora asta chiar, în toate bisericile creştineşti, se săvârşeşte un serviciu divin spre pomenirea eroilor căzuţi pentru cauza mare a aviaţiei. Se ştie că nimic nu cinsteşte mai mult un neam, decât slăvirea memoriei eroilor lui. Nimic nu poate onora mai mult pe cetăţenii adunaţi aci spre sărbătorirea aviaţiei decât înălţarea mai întâi a rugăciunei pentru odihna sufletelor celor cari s'au sacrificat spre cucerirea văzduhului nostru românesc. Zburătorii au fost şi sunt, oameni desbrăcaţi de egoismul românesc. Ei se înalţă pe aripi de pânză către seninul cerului, riscând viaţa lor în orice clipă pentru a le arăta celor de jos, care-i privesc, că trebue să fie mai buni, mai iertători!

Aviatorul nu-şi precupeţeşte viaţa. El se află considerat — mai cu drept cuvânt — întotdeauna în răsboi. De cum se urcă în maşina lui şi se desprinde dela pământ, fiinţa lui este lăsată în voia soartei şi în mâna lui Dumnezeu.

Aviaţia noastră tânără, dar plină de avânt, şi-a dat din belşug jertfele pe altarul cucerirei oceanului nostru acrian. O sută şi douăzeci de feciori din cei mai aleşi ai neamului, începând cu Lt. Caranda, urmând cu Aurel Vlaicu şi tot astfel până la cel din urmă, cu toţii au căzut la postul de cinste. Slăvită să le fie memoria şi uşor somnul de veci, după cum uşoară ca pana le-a fost fiinţa purtată prin înălţimi.

Fraţilor români! Scumpii noştri sburători căzuţi, sunt pilda vie a celei mai sublime abnegaţii. Ei sunt îndemnul viitorimei şi icoana permanentă a curajului, pentru nobila armă a aviaţiei.

Scumpi sunt toţi eroii neamului căzuţi în lupte, dar şi mai scumpi trebue să ne fie eroii aerului cari majoritatea au căzut înainte de răsboiul întregirei neamului, aflându-se totuşi în perpetuu răsboi cu elementul naturei, pregătindu-se mereu pentru lupta cea mare ce trebue să vie.

Să ascultăm cu smerenie, fraţi români, ruga preotului pentru odihna sufletelor eroilor aerului şi să zicem cu toţii: Dumnezeu să-i odihnească, şi eternă să le fie amintirea.

Cum înţelege L. A. N. C. să acţioneze contra sectelor religioase?

Dl Nicola Popa, ca membru al L. A. N. C., prof. la Gimn. Dr. C. Anghelescu din Cluj, la 11 Martie, a ţinut în Mănăştur, în cadrul cercului cultural de acolo, o conferinţă în faţa unui numeros public, demonstrând pericolul naţional la care asistăm prin pătrunderea sectelor în corpul sănătos al naţiunei şi urmările dezastruase ale acestora.

Firul roşu ce se desprinde din această conferinţă e următorul:

Temeiul religiunii creştine este iubirea deaproapelui şi desconsiderarea aglomerării de bunuri materiale, cari servind egoismul personal şi prescurtându-l, sau chiar deposedându-l pe deaproapele nostru de aceleaşi bunuri materiale, se loveşte în baza religiei creştine: Iubeşte pe de-aproapele tău ca pe tine însuţi.

Contrastul creştinismului şi totodată duşmanul neîmpăcat al acestuia este iudaismul cu învăţăturile sale despre Neamul ales al lui D-zeu.

Creştinul bun e fericit, dacă deapropele său, în sensul larg al cuvântului, aşa cum l-a înţeles Christos, iubit fiind cu iubirea ce-o simţim faţă de noi înşine, dispune de aceleaşi bunuri de cari dispunem noi.

Iudeul, din contră, e fericit atunci, dacă conform legii lui, fiind alesul lui Iehova, reuşeşte sau nădăjdueşte numai să-şi însuşească toate bunurile pământului, de cari să se servească ca de o răsplată a Neamului Ales.

Inaintea creştinului toate Neamurile Pământului sunt fraţi, egal îndreptăţiţi, fii ai aceluiaş D-zeu.

Inaintea Evreului tot ce nu e Evreu, e un bun al său, menit să-l servească şi să-i fie rob Neamului Ales.

D-zeul Creştinismului e un D-zeu bun, drept şi iubitor de toate făpturile sale.

D-zeul Evreului e un D-zeu părtinitor Neamului Alas şi deposedător de toate bunurile ce priveşte toate celelalte Neamuri ale Pământului.

Credinţa creştină ne face mai buni decât cum ne e firea să fim.

Credinţa sa, pe Evreu, îl face mai rău, decât cum l-a creat pe el Natura.

Datorinţa noastră e să luptăm pentru victoria lui D-zeu celui Bun şi înfăptuirea Impărăţiei lui pe pământ.

A lor, este învingerea Spiritului Rău, al Satanii pe pământ.

Lupta între Creştinism şi Iudaism se dă dela Naşterea Mântuitorului, cu cea mai mare înverşunare, pe toate terenele.

Invinge D-zeu: avem frăţietate şi iubire între oameni, Impărăţia lui D-zeu cu o turmă şi un păstor: Isus Christos.

Invinge Izrael: avem Impărăţia lui Satan, tot cu o turmă, al cărui păstor va fi cel mai hain şi ales prin cruzilitatea sa: Poporul lui Iuda.

In lupta ce se dă între Iudaism şi Creştinism, Iudaismul de prezent este în plină ofensivă şi aproape de-a-şi ajunge ţinta sa finală.

Lupta se dă în ascuns şi cu arme oculte. Rezultatele însă mai mult sau mai puţin sunt cunoscute, situaţia e dezastruasă.

Cum au ajuns ei la aşa rezultate?

1. Ei nu sunt ca ceilalţi oameni, într'adevăr sunt aleşi dintre toate Neamurile Pământului, **nu se asimilează.** Cine crede că se asimilează, *e orb*, căci de s'ar asimila, 20 de milioane împrăştiaţi cum sunt de mii de ani printre toate neamurile din lume, nici pomenire n'ar mai fi aci de Jidani (ei).

2. Prin presă, socialism şi francmazonerie au pus stăpânire pe opinia publică şi pe conducătorii partidelor politice, şi din umbră azi conduc destinele ţărilor şi ale omenirii întregi. Azi economiceşte omenirea geme sub călcâiul şi povara finanţei evreeşti.

Se propagă imoralitatea pe toate căile; prin scris, şi prin vorbă; literatura, cinematograful şi teatrul, toate sunt folosite pentru destrămarea a tot ce e moral şi creştinesc, tot ce e sfânt, Biserica şi slujitorul ei, nimic nu-i cruţat spre a se ajunge scopul.

Şi cum stă Biserica Creştină în faţa acestor lovituri?

Răspunsul cel mai nimerit cred că este acesta: Conducătorii creştinismului s'ar părea că-s şi ei orbiţi, nu văd nici ei ce se întâmplă în jurul lor, ca şi ceilalţi oameni cari văd toate, dar aceea n'o văd că Jidanii nu se asimilează.

De-ar vedea pericolul, şi-ar da seama că Biserica lui Christos *este una şi nedespărţită*, nu zece, sau mai multe. Unul a fost Christos: una e biserica lui. Dacă urmaşii lui Christos şi ai apostolilor au explicat în mod diferit învăţăturile lui, capii bisericilor au avut timp în aproape cele două mii de ani să caute ce-i esenţial şi să se unească într'o singură biserică, singura salutară şi creştină, nu să rămână certându-se pe diferenţe mărunte şi personalităţi, în detrimentul creştinismului întreg şi al unităţii binelui comun, strivit din toate părţile de Iudaismul nemilos şi fără cruţare.

N'ar trebui să fie catolici şi ortodoxi, reformaţi sau unitari, uniţi şi neuniţi, am fi cu toţii pur şi simplu creştini.

N'am asista la certuri între fraţi, la procesiuni şi alte demonstraţiuni fratricide contra Legii Cultelor, cel mult protestul tuturora ne-ar fi unanim, căci

pericolul nu constă în aceia că, câteva Biserici gr.-catolice cu credincioşii trecuţi ar trece în patrimoniul ortodoxilor, sau viceversa Pericolul Legii Cultelor e cu mult mai mare. Recunoscându-se şi cea mai recentă desmembrare a legii creştine, Baptismul, vom înregistra sute şi mii de biserici perdute, trecând dela ambele biserici patriotice în favorul Pocăiţilor, cari cu arma la picior vor aştepta să binevoiască Israel a-şi lua tot ce-i compete, căci presupunând că toţi trecem la Baptism ne vom mulţumi cu aceea ca în laşitatea şi robia noastră să abandonăm datorinţa de-a ne lupta pentru înfăptuirea Impărăţiei lui D-nezeu pe pământ şi ne vom mulţumi cu soartea creată nouă de Iuda, exclamând la fiecare lovitură, caracteristicul: „Vede Domnul".

Această conferinţă a fost binevenită şi apreciată atât de public, cât şi de conferenţiarii bisericei unite din loc, reprezentaţi prin dnii: Protopop Dr. Elie Dăianu, paroh Domşa, Dr. Valer Pop cari în vorbirile lor au arătat pericolul ce-l aduce legea cultelor bisericii gr.-cat., în genere. Dl protopop Dăianu, apreciind cele spuse de reprezentantul L. A. N. C.. se bucură de motivele noui şi puternice ce vor putea servi la înlăturarea legii cultelor. Unirea tuturor bisericilor creştineşti, şi 'n primul rând al celor româneşti şi patriotice se impune. Reunirea aceasta o află posibilă şi pledează îndelung şi ştienţific pentru unire.

Un ascultător.

Obştiile ţărăneşti şi jidovii

Cooperaţia este arma cea mai puternică şi *cea mai sigură*, cu care noi românii putem lupta împotriva cotropirei economice, împotriva acaparării pe indelete, pe faţă sau pe ascuns şi prin conrupţie cu sau fără politiciani — a bogăţiilor ţării româneşti de către neamul jidovesc — pripăşit la noi în ţară depe vremea domnitorului Mihalache Sturza când au fost isgoniţi de prin Rusia, Polonia şi depe aiurea.

In răstimp de mai puţin de 80 de ani jidanii pe lângă că s'au înmulţit îngrozitor, dar au făcut adevărate cuceriri în domeniul nostru naţional. In Moldova şi Bucovina, tot comerţul şi industria, ba chiar şi pământurile sunt în mânile lor.

A fost o vreme când prin *arendăşie*, mai toate moşiile Moldovei încăpuse în mânile lor. Prin cooperaţie însă, ţărănimea a înlăturat în mare parte jidovimea dela posesia moşiilor boereşti, ale statului şi ale aşezămintelor publice — pe cari le exploatau de zeci de ani de zile.

Dacă ne aruncăm privirile îndărătul vremii şi cercetăm rezultatele aduse de cooperaţie numai în timp de 17 ani (1904—1921) până la împroprietărire vom descoperi adevărate minuni.

In congresul băncilor populare din 1904 ţinut la Focşani s'a arătat cu date şi nume că mai toate moşiile Moldovei erau în mânile jidovilor organizaţi în trusturi de arendaşi. Aşa era trustul Moche Fişer, care ţinea în arendă peste 149 moşii; avea un domeniu ce se întindea dela Dorohoi până la Focşani. Trustul Berman Suşter — apoi Copolovici — Smilovici şi alţii.

S'au arătat atunci câte mii de jidovi erau oploşiţi pe la tote acele moşii ocupând posturile de contabili-administratori-vătafi; apoi câţi alţi erau arendaşi de mori, de crâşme (cu interpuşi români) de dughene şi câţi alţii ocupau posturile de credincioşi pe la curţile boereşti.

Tot în acel congres oratorii: D. Neniţescu. S. C. Haret, T. Protopopescu, I. G. Duca şi alţii au adus dovezi şi statistici prin care se arăta cum cămătarii satelor luau dela ţărani — *dela 300 până la 3000 lei la suta de lei pe an* şi cum pe această cale toată munca şi agonisita plugarului era furată de aceste lipitori ale satelor.

De atunci şi până astăzi, o mare revoluţie s'a produs în starea sufletească şi în cea economică a ţărănimei, revoluţia care a pornit din organismele cooperative.

In primul loc băncile populare au lovit în plin şleahta cămătarilor, iar obştiile ţărăneşti au dat lovitura de moarte *clasei arendăşeşti* compusă eminamente din *jidani*.

Obştiile ţărăneşti *au fost* nişte forţe economice de producţie de primul rang, întemeiate sub puternica presiune a nevoei de pământ şi conduse de învăţători şi preoţi pe baza legii băncilor populare.

Scopul urmărit de aceste societăţi cooperative era:

1. Procurarea de pământ ţăranilor fie în arendă fie în cumpărare de veci.
2. A face cultura sistematecă a pământului după principiile ştiinţei agricole.
3. A procura unelte şi maşini agricole cu ajutorul creditului.
4. A vinde produsele în comun şi direct consumatorului atât în piaţa internă cât şi la export.

Organizaţiunile acestea îndeplinind o funcţiune economică imperios cerută de nevoile vremii s'au desvoltat şi s'au înmulţit uimitor. Aşa în 1904 erau 21 de obştii, în 1906 erau 31, în 1907 erau 35, în 1908 erau 69, în 1910 erau 100, în 1916 erau 505 iar în primăvara anului 1919 numărul acestor obştii se ridicase la 2212. Iată deci că 2212 moşii de prin diferite părţi ale ţării intraseră în mânile a sute de mii de plugari săteni cari le cultivau cu cea mi mare dragoste şi scoteau de pe ele cele mai mari foloase materiale şi morale.

Cele mai însemnate foloase ce au tras sătenii depe urma organizării obştiilor au fost foloasele naţionale: *înlăturarea arendaşilor străini* dela cultura pământului.

Socotiţi numai 2212 arendaşi ovrei, apoi de 10 ori pe atâţia: contabili, administratori, vătavi, morari, cârciumari, dughenari, etc. şi mai îmulţiţi cel puţin cu 5 (numărul membrilor din familie) şi veţi vedea că obştiile au golit satele (fără bătaie) de cel puţin 100 mii de jidani.

Obştiile ţărăneşti au fost adevărate şcoale de *agronomie, economie politică* şi de *solidaritate,* dar odată cu împroprietărirea din 1921 *toate* s'au desfiinţat.

Desfiinţarea obştiilor a fost cea mai mare greşală comisă de făuritorii împroprietăririi, greşală a cărei urmări le vedem şi le simţim noi astăzi, după 7 ani dela marea împroprietărire.

Astăzi prin cultura individuală a lotului ţărănesc producţia pământului a fost redusă la mai puţin de jumătate din ceia ce a fost înainte de războiu, şi odată cu aceasta împuţinându-se *exportul* de cereale, faptul acesta a contribuit în cea mai mare măsură la căderea valutei noastre: dela 100 la 3 parale *leul* românesc. Dacă cei ce au făcut împroprietărirea îşi dădeau seama de importanţa *cooperaţiei* şi dacă împărţeau pământul — moşiile la săteni cu *obligaţia* de a-l cultiva mai departe în *obştie*, ar fi făcut cea mai sănătoasă operă economică cu rezultate incalculabile pentru bogăţia noastră naţională.

Dându-se fiecărui sătean lotul lui îndreptăţit — nu s'a mai interesat nimeni de el; nimeni n'a mai avut interes să ştie dacă lotul dat e cultivat sau ba — şi nimeni nu s'a mai interesat să vadă dacă noul proprietar are unelte agricole şi dacă are mijloace cu ce cultiva moşioara sa.

Consilieratele agricole, singurele organe care mai supraveţuesc după *moartea* obştiilor, s'au arătat nepuntincioase. Ele n'au ajutat pe ţăran cu nimic la *sporirea producţiei*. Nu i-au dat bani pentrucă nici ele n'au avut. Nu le-au organizat *munca* fiindcă aceasta este imposibil; consilieratelor

li-ar fi trebuit de fiecare sătean câte un agent agronom care să-l învețe cum să facă plugăria, cum să-și păstreze produsele și cum să le vândă. Cu un cuvânt aceste *consilierate* aproape nu-și mai au rostul lor *de a fi* astăzi.

Centrala obștiilor din București, aceia care poartă numele și de Casa centrală a cooperației și împroprietăririi, a stat neputincioasă în fața prăbușirii obștiilor sătești. După cum n'a ajutat cu nimic înființarea obștiilor tot astfel n'a putut opri desființarea acestora. Inventarul agricol care a existat la cele mai multe obștii — s'a irosit și s'a înstrăinat, așa că nici urmă n'a mai rămas din sănătoasa și mântuitoarea organizație a obștiilor țărănești.

Tocmai când această cooperație productivă era chemată să joace rolul cel mare de *educație și știință* în masele cultivatoare de pământ de pe întinsul țării românești; tocmai când această organizație economică *trebuia* să constitue o pavăză de *apărare națională* în mijlocul minorităților de neam străin — cu cari ne-am încadrat în statul nostru — tocmai când suntem la o *răspântie a istoriei* — cârmacii noștrii cei înțelepți, au luat din mâna poporului arma cea mai puternică: *Cooperația* și au distrus-o ca pe un lucru netrebnic și *periculos*...

ILIE MIHAILESCU
Institutor. Brăila, str. Griviței No. 111.

O faptă bună

Publicăm cele ce urmează, îndemnând pe cetitorii noștri, mai ales de la sate, să facă și ei la fel în comunele lor spre a-și mai îndulci viața scăpând de jugul exploatării jidovești:

Actul de fondare al cooperativei sătești

Azi, în a 5 zi a lunei Februarie, din anul 1928, noi locuitorii de obște ai comunei Ciuguzel, plasa Aiud, județul Alba, am întemeiat aici o Cooperativă sătească, al căreia scop să fie: ajutorarea tuturor sufletelor curate românești din comună, cu dragoste nețărmurită față de Christos, Rege, Națiune.

Această Cooperativă va fi un tezaur al muncii, al dragostei; aici ne vom sfătui asupra tuturor nevoilor vieții, ne vom chibzui asupra ori cărui fapt de interes obștesc.

Spiritul patriei și al dreptății va sălășlui în această Cooperativă.

Neavând lăcașul ei, o statornicim deocamdată la Marina Aron lui Pavel, No. 39, și ne vom sili și noi și urmașii noștri, să-i ridicăm cu vremea zidire nouă, căci această Cooperativă este o biserică.

Dintre noi, alegem în comitetul de conducere pe acești șase oameni, pe timp de 3 ani:

1. Mărina Aron l. Nicolae, președinte.
2. Florea Gheorghe, vice-președinte.
3. Mărina Aron l. Pavel, cassier.
4. Popa Nicolae învățător, secretar și contabil.
5. Moldovan Ioan, controlor.
6. Săbău Ioan, controlor.

Președintele Cooperativei va fi înlocuit, când nu poate lua parte la consfătuirea membrilor, de al doilea membru ales în comitet.

Noi ne legăm să păstrăm întru toate cele scrise aici și ne rugăm ca ceiace capătă astăzi viața, să nu piară niciodată. Urmașii noștri să păstreze această Cooperativă, s'o conducă și ocrotească cu cinste și să-i sporească avuția ca, prin greutăți, să ajungem stăpânii bogățiilor noastre, azi în mâini jidovești și străine. Situația actuală de inferioritate nu ne descurajează; avem speranță în viitorul apropiat, care al nostru, numai al nostru poate fi.

Pentru cârmuire Cooperativa sătească are un Statut al ei, pe care l-am aprobat și l-am semnat în adunarea de azi, în fața delegaților trimiși în acest scop de comitetul județean al Ligii Apărării Naționale Creștine, Aiud.

Acest act se va păstra în archiva Cooperativei, o copie după el se va preda comitetului județan al Ligii, de unde a pornit ideia de înfăptuire, una se va trimite Regionalei Arad, iar una Centrului L. A. N. C., Cluj, cu raport și copie după statute, spre luare la cunoștință.

In fața noastră, ca delegați ai comitetului Jud. al L. A. N. C.:

卐 **Ion I. Crișan**
Secretar general, Alba-Aiud.

Semnăturile[1]):

1. Mărina Aron l. Pavel. 2. Mărina Aron l. Nicolae. 3. Toma Victor. 4. Pojar Vasile. 5. Toma Manoilă. 6. Bogdan Manoilă. 7. Pojar Aron. 8. Olar Teodor. 9. Ocnean Manoilă. 10. Florea Gheorghe. 11. Moldovan Ioan. 12. Mărina Pavel. 13. Florea Vasile. 14. Văsuț Traian. 15. Alexe Gheorghe. 16. Toma Gheorghe. 17. Olar Ioan. 18. Florea Ioan. 19. Săbău Ioan. 20. Olar Ioan. 21. Popa Nicolae.

[1]) Celor mai jos semnați „Înfrățirea românească" le spune: Spor la muncă și cu Dumnezeu înainte!

Corespondență din Roma

Domnule Administrator,

Aseară primind c. p. cu data 14 Martie 1928, la care caut a răspunde, având datoria morală față de mișcarea națională, la care n'am încetat a face parte, cu toate că am fost silit a părăsi țara tocmai din cauza ei. La Roma situația se prezintă slab. Suntem o mână de români, cam vre-o 12—13 studenți români și minimum 30 stud. jidani.

Cei 12 români suntem grupați în Soc. Dacia Traiană. Situația și existența fiecăruia e grea din motive ușor de înțeles. Corpul diplomatic nu se ocupă cu indeletniciri puțin rentabile ca mișcarea naționalistă existentă ba nici nu face nici o deosebire dintre noi și jidani. Sunt apoi profesorii dela Școala română, cari din schimbul de valută ce-l au abia își târăsc existența în marea Capitală a latinității. Revista ne sosește la Dacia-Traiană, unde fiecare din noi o citește și își însușește hrana sufletească atât de necesară.

Aderenții sunt dar calici de bani. Cred că e destul deocamdată c'avem suflet. Fiecare din noi caută să facă cunoscută mișcarea și justificarea ei în cercurile cunoscuților.

Chestiunea dela Oradea-Mare a fost mult comentată mai ales de studențimea italiană. Cu greu putem ține piept calomniilor ce se aduc.

De ex. la medicină sunt singur român, ori cât m'ași munci sunt singur, iar jidanii vreo 25—30.

Eu vorbesc cu unu, ei vorbesc cu 30. E o proporție exagerată. Nu voi înceta de a căuta să fac măcar un abonament, eventual între studenții cari urmează cursul de l. română ținut de d. prof. Claudiu Isopescu la Universitate.

Primiți Vă rog asigurarea stimei mele

ION CINCORA
stud. în med.

Roma la 21 III. 1928.
V. Vespasiano. 12.

Expoziția pictorului Albescu. In localul redacției Revistei noastre, Cluj Str. Bob Nr. 7 sunt expuse spre vedere publică apreciatele tablouri ale pictorului Sava Albescu.

Amatorii de artă românească sunt invitați să profite de această acazie, rară, deoarece numita expoziție va dura numai timp de două săptămâni.

In atențiunea Casei Centrale a împroprietăriei

Cerem amânarea dreptului de a putea vinde pământul primit prin reforma agrară!

Cunoaștem cazuri precise, că au fost împroprietăriți — pe lângă cei destoinici — și o sumedenie de oameni vicioși — leneși, beţivi, sau chiar nerozi. Dacă din anumite considerațiuni, — pe care nu le examinăm — s'a dat pământ și astor fel de elemente incapabile de a purta o gospodărie independentă; este de interes național economic, să se poarte grije de către Casa centrală a împroprietărirei, ca acest pământ să nu treacă de cât în mâna Românilor.

Știm că influența politică, a jucat un rol covârșitor în materie de împroprietărire, și nu mai puțin adevărat este, că toți acei beţivi și leneși care au fost făcuți proprietari de pământ, s'au gândit din primul moment — nu la lucrarea și sporirea pământului dobândit așa de ușor, ci la vinderea lui, ca să obție bani.

Deasemenea, elementele harnice și înțelegătoare a însemnătăței pământului — cum sunt Sașii, Maghiarii — dar cu deosebire Jidanii — s'au gândit tot din primul moment cum să pună mai ușor și mai repede mâna pe acest pământ aflător în stăpânirea netrebnicilor.

De curând casa centrala a împroprietărirei, a comunicat, că pământurile date prin reforma agrară, nu pot fi vândute, de noii proprietari, decât după trecerea alor 5 ani, socotiți dela ziua când a fost achitat integral prețul pământului.

E salutară, și bună această dispozițiune a Casei centrale a împroprietăririi — dar nu e completă. Noi cei din jurul L. A. N. C., — care luptăm pentruca toate izvoarele de bogăție ale Țărei noastre să fie în mânile Românilor, voim ca și pământul acestei țări să fie stăpânit tot de Români — știut fiind că Țara este a aceluia, care stăpânește pământul dimpreună cu celelalte isvoare de venit — comerțul, industria, meseriile și finanțele.

Din aceste motive, bine calculate, cerem Casei Centrale a împroprietăririi următoarele: să prelungească prohibițiunea de vânzarea cu cel puțin 30 de ani cum a făcut legiuitorul dela dela 1864. Iar în al doilea rând, să dispună, ca pământul pus în vânzare, de către cei împroprietăriți, să poată trece — **exclusiv** — numai în mâna unui Român, prin sânge și credință.

România Mare, trebue făcută deopotrivă, tare, bogată și românească!

„Infrățirea Românească“

Corespondență din Rodna-Veche
(Județul Năsăud)

Iartă-le lor Doamne..:

La adunarea generală a Cercului Cultural român din Rodna-Veche, ținută la 18 Martie 1928, venind în discuție abonarea ziarelor s'au întâmplat lucruri, ce merită să fi cunoscute de bunii români. Faptul este următorul:

La propunerea membrilor adunarea a primit ca să fie abonate aproape toate ziarele românești mai răspândite, ca Universul, Cuvântul, Patria, etc. și ziarul minoritar Ellenzék. Cum între membrii Cercului sunt și aderenți ai L. A. N. C. s'a găsit un glas conștiu de român — dl învățător Maxim Domide — și a propus ca să se aboneze și organul central al L. A. N. C.. „Infrățirea Românească“ din Cluj, ca o revistă ce susține o cauză românească și ca atare e binevenită într'un cerc cultural român. S'a ridicat însă la cuvânt un domn advocat *român* Dr. Traian Login și foarte indignat a protestat ca să fie abonată această revistă, s'a opus din răsputeri abonării, invocând ca argument împrejurarea că revista face politică, este o revistă „de partid“, că în sinul Cercului Cultural n'are ce căuta această revistă care jignește și supără pe unii membrii ai Cercului, — probabil pe evreii Reiter și Weinberger, cari erau de față!! — Acestei păreri, acestui cuvânt antiromânesc și dușmănos revistei Infrățirei Românești s'au raliat cu mare însuflețire următorii domni *români:* domnul primar comunal Ioan Marté și domnul Dr. Emil Călugăru advocat, toți trei membri ai partidului *național* zis român, din Rodna. Semnificativ pentru ținuta acestor domni este, că erau de față în adunare 14 minoritari, dintre ei doi evrei, și dintre aceștia nici unul n'a protestat, chiar nici evreii. A trebuit să se găsească un român și apoi doi secondanți pe lângă dânsul, ca să strige într'un Cerc Cultural român unei reviste românești, „Veto!“

Eu, scriitorul acestor rânduri n'am putut să nu intervin ridicând cuvântul, indignat și jignit până în adâncul sufletului și să nu dezaprob ținuta unor intelectuali români de a fi nu numai sceptici, dar chiar înverșunați dușmani a unei mari și sfinte cauze românești și aceasta mai ales fiind de față 14 minoritari.

Cu aceasta ocazie au dat dovadă de curate sentimente românești și ținută românească dnii Simion Pop preot, Maxim Domide învățător cari au stat cu trup și suflet alături de mine în fața atacului dat de români și d. președinte a Cercului cu d. pretor a plășii, cari ca funcționari publici nu s'au amestecat în cauză, dar nu ne-au fost nici ostili!

Venerează și pomenește în Sinagogă rabine din Rodna triumviratul domnilor Login, Marte și Călugăru fiindcă o merită, iar voi români și grăniceri de pe Valea Someșului fiți cu răbdare și nădejde în Dumnezeu căci România totuși v'a ajunge în viitor să fie a celor combătuți, umiliți și huiduiți astăzi, — a Românilor!

Rodna-Veche 22 Martie 1928.

DR. IOSIF TĂPĂLAGA
advocat.

Pentru studenții închiși

Primim la redacție următoarea scrisoare a șefului gării din Conop, jud. Arad, *dl Milan Serbu,* cunoscut pentru însuflețirea sa naționalistă, împreună cu suma de 740 lei adunați dela persoanele mai jos notate. Reproducem următoarele rânduri, pentru ca cititorii noștri să afle cum simte lumea cea multă, românească, și pentru ca din fapta celor mai jos notați să ia pildă și cei ce încă au mai rămas nepăsători în lupta noastră contra Iudaismului cotropitor.

Conop 9. III. 928.

D-le Președinte!

Cu onoare înaintăm Lista cu numele celor buni Români din comuna Conop și jur, dăruind un mic ajutor „Studenților din închisoare“.

Accia cari sunt mai lipsiți de bani le trimit vorbe bune pentru încurajare și ne-a rugat să le trimitem vorbă că mic și mare se vor ruga în zilele de Dumineci și sărbători în sfânta Biserică ca Bunul Dumnezeu să le dea sănătate și putere pentru lupta începută — adecă: Inainte! pentru Hristos, Rege — și Națiunea Românească!

Conop Nr. 36 1928.

LISTA

pentru sumele încasate pentru „Studenții“ din închisoare. 1928.

1. Ing. Economu Narciz, şef de ocol silvic Bârzava j. Arad 200 lei.
2. Preot Evuţianu Ioan, preot ortodox rom. Odvoş j. Arad 100 lei.
3. Popovici Petru econom Conop Nr. 163 j. Arad 100 lei.
4. Serb Milan, şef de gară Conop j. Arad 100 lei.
5. Adrian Raica, preot Conop jud. Arad 40 lei.
6. Gozman Oliviu, impiegat de mişc. cfr. Şofronea 100 lei.
7. Weinerth Ioan, comerciant Conop j. Arad 40 lei.
8. Elisabeta Fritz, funcţionară PTT. Conop 20 lei.
9. Andrei Mateas, măestru Conop j. Arad 40 lei. Total 740 lei.

Au mai contribuit: D-na Victoria Carşai 100 lei. Dl Td. Şuşman Moţ Călătele 500 lei. D-ra E. Huniade 50 lei.

*

Mai publicăm şi următoarea scrisoare:

Galaţi 9 Martie 1928.

Mult stimate D-le Preşedinte!

Vă rog să binevoiţi a primi suma de lei 700, pe care i-am strâns dela prieteni pentru ajutorarea studenţilor noştri dragi, care zac în închisorile militare, numai ca să se facă pe placul jidanilor. Politicianii se vede că ş'au pierdut capul, decând au dat drepturi la jidani, căci caută pe orice cale ca să înăbuşe orice sentiment naţional. Banii pe care vi-i trimit sunt dela următoarele persoane.

Subsemnatul 200 lei. Traian Dumitriu 200 lei. Iordache Gheorghe 200 lei. Ion Zamfirescu 100 lei. Toţi abonaţi din Galaţi.

Primiţi D-le Preşedinte respectuoasele mele salutări

SPIRU PECELI Galaţi.

Primarul din comuna Albac nu este la înălţimea chemărei sale

In atenţia Dlui prefect de Turda!

Domnul Nicodin Costea învăţător din comuna Albac (jud. Turda) ne trimite cu rugămintea să publicăm în „Infrăţirea Românească" următoarea scrisoare:

„A tăcea şi a nu scoate la iveală lucrurile slabe ale semenilor noştrii este laşitate. Primarul fie urban fie rural este părintele comunei, deci cel mai indicat să apere interesele concetăţenilor şi ale neamului său, ocrotind deopotrivă şi interesele generaţiilor tinere.

„Cu mare regret trebue să constat, că primarul Stan Petru din comuna Albac — satul de unde se trage Horea — este un părinte vitrig şi nedemn de a sta în fruntea satului, căci se ocupă mai mult cu vânzarea beuturilor spirtoase — de fabricaţie jidovească — şi nu se interesează de nevoile culturale ale poporului.

Iată trei cazuri concrete:

„In cătunul Costeşti, care se ţine de Albac, la îndemnul unor oameni de inimă s'a început zidirea unui local de şcoală. Primarul susnumit s'a exprimat, faţă de un sătean, în felul următor: *„De nu-mi fac Costeştii un favor de vre-o sută de mii, să mă bată Dumnezeu de voi face şcoală!*

„Acest primar în loc să sprijinească ridicarea şcoalei, el o împedecă.

„După regulamentul şcolar, copiii orfani şi săraci trebuesc să fie ajutaţi cu cărţi şi cu haine din fondul Comitetului Şcolar. Ei bine primarul neglijează acest fond. Domnia Sa aduce singur cărţile şi le vinde cu preţ dublat, pentru ca să câştige. In felul acesta părinţii — şi aşa săraci — îşi iau copiii dela şcoală din cauza cărţilor scumpe. Urmarea este, că aceşti copii rămân analfabeţi şi întunecaţi".

„Primarul Stan Petru în loc să se intereseze de o şcoală spaţioasă chiar în centrul cemunei, atrage pe oameni dela şcoală, care este mică, în făgădăul (cârciuma) său care este de două ori mai mare decât şcoala".

„Oare merită un astfel de om, care se ocupă cu vânzarea băuturilor jidoveşti — otrăvind poporul — şi neglijând îndatoririle sale de ocrotitor al consătenilor şi copiilor acestora, — să stea în fruntea unei comune româneşti"?

„O Doamne! până când vom mai tolera astfel de trântori parazitari pe spatele Ţărei! făurită cu vieţile a sute de mii de eroi"?

12/II 928.

N. COSTEA

Centenarul liceului din Beiuş. Puţine şcoale vor fi în ţara noastră, cari să se poată mândri cu un secol de jertfă şi muncă desinteresată.

Beiuşul, oraşelul românesc dela poalele Munţilor Bihorului are fericirea să adăpostească în interiorul lui o asemenea şcoală.

Din timpuri străvechi, punctul acesta devenise un centru al Românilor din regiunile cari formează restul României de azi. Sediu de Voevozi, avea subt ascultarea sa pe toţi juzii şi cnezii din Sudul Bihării şi mai târziu, când organizările acestea dispărură din viaţa noastră socială, Beiuşul îşi păstră şi pe mai departe rolul de conducător al Românilor din aceste părţi.

Faptul acesta l-a îndemnat pe Episcopul Samuil Vulcan să deschidă aici în anul 1828, pe lângă şcoala primară mult mai veche, şi un gimnasiu cu limba de propunere românească.

Pe lângă Crişeni el fu cercetat de Români din întreaga Monarchie. Aşa, Bănăţenii, Hunedorenii, Moţii, Crişenii din Valea Crişului Alb, alergau la izvorul nesecat dela Beiuş. Iar din regiunile nordice, Sătmărenii, Maramureşenii, uneori chiar Bucovinenii, şi pân la deschiderea liceului grănităresc dela Năsăud, Someşenii încă alergau după lumină la focarul nestins dela Beiuş.

In primăvara aceasta se va sărbători 100 ani dela deschiderea lui şi Beiuşul va îmbrăca haina de sărbătoare, în care să sărbătorească fapta marilor înaintaşi, cari în vremuri grele ne-au dat această puternică cetăţenie naţională, creştină şi culturală.

Munca generaţiilor cari 100 ani s'au părândat pe băncile acestui liceu merită să fie sărbătorită cu solemnitatea şi fastul cuvenit.

De aceia Direcţiunea liceului în înţelegere cu corpul profesoral şi cu autorităţile locale, au hotărât ţinerea serbărilor în primăvara acestui an, fixând definitiv data serbărilor pe zilele de 30, 31 Mai şi 1 Iunie a. c. M.

INFORMAŢIUNI

In Revista **„Pritenul Poporului"** Nr. 3 din Martie 1928, ce apare în Câmpulung jud. Muscel, cetim şi salutăm cu bucurie iniţiativa dlui Paraschiv Angelescu doctorand în teologie, de a retipări cartea *„Infruntarea Jidovilor"* a fostului rabin, mai târziu încreştinat şi călugărit sub numele Neofit, care a fost imprimată în anul 1803 pe timpul păstoririi Mitropolitului Iacov Stamati.

Tot această revistă ne informează despre reuşita conferinţă a dlui prof. Nicolaescu-Bugheanu despre *„Indărătnicia semitică"* ţinută la Cercul Profesorilor. — *Românii se deşteaptă!*

*

Ziarul săptămânal „Facla Românească" ce apare în Bucureşti str. Vasile Lascar Nr. 24, se ocupă într'o serie de articole, de antisemitismul lui Eminescu.

*

Comitetul de conducere al Revistei „Infrăţirea Românească" în nizuinţa sa de a răspândi lumina în cercuri popu-

lare cât mai largi, a donat pentru 11 biblioteci populare 160 fascicole de Revistă şi 10 exemplare „Cuvinte adevărate" de dl prof. univ. I. C. Cătuneanu.

Se va dona şi în viitor, — acelor biblioteci care vor apela la concursul nostru — din materialul de cultură naţională şi creştină de care dispune Revista, urmând porunca Domnului: **„lumină din lumină"!**

*

L. A. N. C. la Focşani

Publicăm următoarea adresă trimisă personal fruntaşilor mişcării naţionale Creştine, pentru ca toţi aderenţii noştri să ia cunoştinţă şi să poată participa la consfătuirea anunţată.

Stimate Domnule,

Având a ne sfătui şi a lua a hotărâre cu privire la regruparea forţelor mişcării naţionaliste creştine într'o Ligă unitară, cum de altfel V'am pus chestiunea în adresa circulară din 27 Ianuarie 1928, Vă rog să binevoiţi a Vă prezenta la Focşani în ziua de 20 Aprilie a. c., Vineri dimineaţa, fixând ca loc de întâlnire casa dlui General Macridescu.

Cluj la 20 Martie 1928.

Cu distinsă stimă:

I. C. Cătuneanu.

*

Trimisul american vizitează „Înfrăţirea Românească". Dl Nicolae Bohar, vicepreşedintele „Asociaţiunei Române din America" în călătoria sa de studiu prin România — *pentru a se convinge văzând cu ochii stările de fapt din ţara noastră, în legătură cu propaganda dujmănoasă ce se întreţine cu îndârjire fanatică în presa americană, contra Românilor* — ne-a cercetat înzilele de 19 şi 20 Martie a. c.

Domnia Sa este nespus de mâhnit văzând cât venin şi câtă ură se varsă prin coloanele plătite ale presei americane şi mondiale, în contra Românilor, care sunt învinuiţi ca mâncători de Jidani, devastători a tot ce e proprietatea jidovească; cât timp realitatea dovedeşte, că Jidanii din România se bucură de un tratament foarte bun. Urmarea este, că Jidanii se înmulţesc pe zi ce trece, îşi sporesc averea în dauna locuitorilor băştinaşi, ba chiar Românii sunt aceia care sufere după urma acestei plăgi sociale ce se numeşte — **Jidovime.**

Sperăm că fratele Bohar, va duce cu sine în America informaţiuni de mare preţ, pentru cauza românismului în al cărui serviciu, s'a pus pe drum în timp de iarnă — nesocotind atât gerul cât şi oboseala, dar cu deosebire cheltuiala, care îl priveşte personal — Din partea noastră — *ferm convinşi de dreptatea Românilor* — dorim dlui Nic. Bohar, spor la muncă şi înapoiat în America, să ducă cu sine cele mai plăcute amintiri de la fraţii din România-Mare, cu care să ţină un contact strâns căci în *unire stă puterea — Trăiască Fraţii Români din America!*

„Înfrăţirea Românească"

*

Membrii Ateneului popular Dr. C. Angelescu din Bucureşti, au hotărât cu unanimitate şi cu mare insufleţire — în adunarea din 4 Martie a. c. *„să postească o zi în an iar preţul alimentelor economisite să'l verse ateneului pentru combaterea propagandei duşmănoase din presa streină îndreptată contra României".*

Iată un exemplu vrednic de imitat!

*

Dela Administraţie. In luna aceasta se vor trimete somaţii de plată tuturor abonaţilor în restanţă cu abonamentul.

Mulţi dintre onor. noştrii cetitori, de îndată ce primesc avisul de plată, se supără şi ne refuză primirea Revistei. Unii ne trimet banii, iar alţii după ce au înapoiat Revista, tac chitic, fără să trimeată vre'un ban.

Cu astfel de apucături — caracteristice Jidanilor faţă de tot ce este creştinesc — nu se poate susţine o Revistă ca „Înfrăţirea Românească" lipsită de fonduri şi de subvenţii.

România va putea deveni a Românilor numai prin sacrificii şi prin virtuţi creştineşti.

Inlături deci cu egoismul şi cu patimile, mari sau mărunte! Jertfiţi fiecare, cât puteţi pentru candela deşteptărei naţionale **„Înfrăţirea Românească"** Cluj Str. Bob No. 7.

*

Români inconştienţi

In legătură cu publicaţiunea din „Înfrăţirea Românească" No. 9 din 1 Martie, prin care cerem concursul onor. cititori, pentru a putea descoperi pe acei Români inconştienţi cari umplu buzunarele jidoveşti, cu banii greu câştigaţi; primim dela Dşoara Livia Mezei din Lemniu Jud. Someş următoarea scrisoare:

„Nu Vă miraţi deloc, dacă Vă comunic, că la noi în comună, unde e cooperativă de Consum Creştină, şi unde sunt oameni inteligenţi ca: Preot (părinte sufletesc) Invăţător (luminătorul poporului) notar cu vază, prin faptul că'i băştinaş din comună, şi fost învăţător, care ca remuneraţie — pentru că a fost voluntar în armată — azi e suspendat şi se ocupă cu alte lucruri; toţi, dar toţi târguim dela jidanii obrasnici, cari sunt azi stăpânii pe avutul comunei noastre".

Iată un caz nespus de dureros! S'a făcut o cooperativă creştină în comuna Lemniu, care trebuia condusă de un om cinstit şi cu experienţă, iar Românii ocolind dughianul jidovesc, trebuia să-şi cumpere cele necesare numai dela această cooperativă.

Cinstiţi intelectuali şi fraţi Români din Lemniu, până când aveţi de gând să îngrăşaţi cu banii voştrii pe năpârçile de jidani? şi să Vă bateţi joc de opera proprie „Coperativa de consum?" Nu vă temeţi de pedeapsa lui Dumnezeu şi de blestemul pruncilor voştri?

*

Primim la redacţie următoarea scrisoare:

Domnule Director,

In numele cinstei ce o doreşte orice naţionalist creştin să se înscăuneze în presa românească, Vă cer ca să rectificaţi informaţia apărută — în care spune — într'un număr al revistei ce conduceţi, prin care se afirmă că aşi fi apărat într'un proces de spionaj pe *un jidan*. Adevărul este că d. Dr. Ţechinovschi, pe care l-am apărat în acel proces, este creştin ortodox, cetăţean român şi că el a fost cel ce a descoperit spionajul, fapt pentru care a fost scutit de pedeapsă.

Primiţi Vă rog stima mea

Em. D. B. Vasiliu adv. Bucureşti.

*

Oameni buni v'aţi întrebat: cu ce bani mişcă partidul naţional-ţărănesc zecimile de mii de oameni de la sate la oraşe spre a demonstra forţa popularităţii lui? Credeţi că se contribue din buzunarele partizanilor bogaţi? Vă înşelaţi. Ştiţi care-i adevărul? Lucrează finanţa jidovească prin mâna lui Blank. Iată, oameni buni, pentru cine vă străduiţi: pentru Jidanii, cari stau cu punga îndărătul partidului naţional-ţărănesc şi cari nu înţeleg să dea bani fără profit înzecit în viitor, căci altfel nu ar mai fi jidani.

Hipocrizie naţional-ţărănistă

Aflăm, că Dnul Emil Haţieganu, care a apărat pe Moţii, acuzaţi de rebeliune, în procesul ce s'a desbătut la Cluj în 20 Martie 1928, că acest domn, fruntaş în partidul naţional-ţărănist şi profesor la Universitatea din Cluj, *stă alături cu Jidanii,* în contra Moţilor, ca membru în consiliul de administraţie la societatea „Călăţele" încă din anul 1922.

Iată lângă cine stă alături: *Herman Schretil, Herman Sensieb, Kelemen Bernat, Weis Iosef, Zoltan Fenyves, Otto Groedel.* (Luaţi după registrul firmelor de la tribunalul din Cluj).

Iată, Domnule cititor, patriotismul, iubirea de neam şi glie a fruntaşului naţional-ţărănist! O mai mare hipocrizie nu se poate concepe: pe deoparte jupoaie pe Moţi alături de Jidani şi pe de altă parte îi apără de de ochii lumii.